

Arrest

nr. 167 752 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, alle daterend van 31 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 05.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

*N(...) N(...), M(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 29.1.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift² blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

1.2. Het advies van de arts-adviseur van 29 januari 2013, waarnaar in de voormelde beslissing wordt verwezen, luidt als volgt:

"Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.09.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven epilepsie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

1.3. Verder wordt in hoofde van verzoekster ook op 31 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van D(...) K(...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

N(...) N(...), M(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Congo (Dem. Rep.)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*

☐ *Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:*

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 7/8/2012

Inreisverboden

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:*

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 7/8/2012”

2. Onderzoek van het beroep

2. 1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

Art. 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts - geneesheer als volgt :

“[...]”

Verwerende partij dient echter ook na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, en indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde.

Verzoekster heeft op 5 december 2012 een aanvraag ingediend op grond van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en voor Maatschappelijke Integratie verklaarde in de thans bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk, onder verwijzing naar art. 9 ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980.

De aanhef van de motivering is immers als volgt : “Artikel 9 ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte

zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. "

Art. 9 ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt :

§ 3. De Gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

...

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

§ 1, eerste lid, waarnaar § 3, vierde lid verwijst, luidt als volgt :

"§ 1 : De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde.

...

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar – geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. "

Uit de beoordeling van de arts-adviseur, waarnaar de motivering van de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de beslissing steunt op de overweging dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, zoals vermeld in art. 9 ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur oordeelt namelijk :

"Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 17.09.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor haar leven. De beschreven epilepsie houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. "

Art. 9 ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De arts-adviseur tracht dan uit het feit dat verzoeker niet zou lijden aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor zijn leven af te leiden dat er dan ook geen mensonterende en vernederende behandeling in het land van herkomst kan zijn, als volgt :

"Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9 ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten. "

Art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt echter niet in dat een onmenselijke[^] of vernederende behandeling in het land van herkomst alleen maar mogelijk is wanneer het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de in België verblijvende vreemdeling.

Ook al zou de ziekte in kwestie geen reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit van de vreemdeling, dan sluit dit uiteraard niet uit dat de ziekte in kwestie behandeld moet worden, zodat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, er een reëel risico kan zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gezien art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling afhankelijk stelt van de afwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst ; "... of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ..." dient ter beoordeling hiervan onderzocht te worden of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst, los van de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de vreemdeling.

Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

De beoordeling van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een

geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, zoals expliciet voorzien in § 1 van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur heeft niet onderzocht of er al dan niet een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land waar de vreemdeling verblijft is, en heeft evenmin de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft onderzocht en beoordeeld.

De motivering van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurde minimaal toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd, zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

De bestreden beslissing motiveert enkel dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker, leidt hieruit af dat er dan ook geen sprake kan zijn van een mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, maar onderzoekt en beoordeelt niet, apart van de

vraag of er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst, en of dit dan tot een mensonterende en vernederende behandeling leidt wanneer dergelijke adequate behandeling niet beschikbaar is, hoewel art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat deze tweede situatie apart beoordeeld dient te worden door een ambtenaar-geneesheer.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet dus niet aan de voorwaarde dat uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties vermeld in art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, zodat ze niet pertinent en draagkrachtig is.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar de Europese richtlijn 2004/83/EG en naar art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is niet ter zake doende, gezien het art. 9 ter § 1 van de Vreemdelingenwet is dat geschonden wordt, artikel dat een verdergaande bescherming van de rechtsonderhorige voorziet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest n° 83956 van 29 juni 2012 reeds in deze zin gestatueerd. (stuk 5)"

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota dienaangaande wat volgt:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de verwerende partij diende na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Zij stelt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet inhoudt dat een onmenselijke of vernederende behandeling alleen maar mogelijk is wanneer het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de in België verblijvende vreemdeling. De mogelijkheden tot zorgen in het herkomstland dienden volgens haar wel degelijk onderzocht te worden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou te eng zijn geïnterpreteerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk is 4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaargeneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt als volgt.

"Nu werd geoordeeld dat de aandoeningen van verzoeker — bij gebreke aan de vereiste ernst — kennelijk geen aandoeningen zijn in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat diende te worden gemotiveerd inzake de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomst land geen adequate behandeling en opvang kan genieten." (RvV 19 november 2012, nr. 91.685)

In alle omstandigheden een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst als vereist beschouwen, zou de betekenis van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet uithollen.

Het feit dat de aanvraag werd afgewezen in de ontvankelijkheidsfase, heeft bovendien de implicatie dat verzoekende partij dient aan te tonen dat, in tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissing aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden ex artikel 9ter, §3 van de vreemdelingenwet was voldaan op het moment van het indienen van de aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer adviseerde dat de ingeroepen medische toestand, met name de in het standaard medisch getuigschrift omschreven epilepsie, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster. Hij kon vaststellen dat er geen kritieke gezondheidstoestand aan de orde is, noch sprake is van een levensbedreigend stadium van de ziekte.

Verzoekster voert geen ernstige argumenten aan waaruit zou blijken dat de ambtenaar-geneesheer zich op een onjuiste feitenvinding zou hebben gebaseerd of dat zijn oordeel kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat zij het niet eens is met het advies van de ambtenaar-geneesheer is geenszins voldoende om een schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

Verzoekster laat hij na aan te geven in het licht van welk concreet element van het standaard medisch getuigschrift het tegengestelde advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou zijn. Met haar kritiek gaat verzoekster voorbij aan het feit dat de wet voorziet dat aan de ambtenaargeneesheer, als enige, de beoordeling toekomt van de ingeroepen medische toestand. De wet voorziet niet dat hij de verklaringen van de behandelende geneesheer op enige wijze moet weerleggen.

De wet voorziet dat de behandelende arts de pathologie zo nauwkeurig mogelijk omschrijft, zodanig dat de ambtenaargeneesheer op basis van het standaard medisch getuigschrift met kennis van zaken kan adviseren of die pathologie de graad van ernst vertoont zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet laat toe een verblijfsrecht te beogen om medische redenen, door personen die, omwille van de severiteit van aandoening waaraan zij lijden, en bij een gebrek aan een adequate behandeling, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Die betekenis van artikel 9ter van vreemdelingenwet blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906) In zoverre verzoekers menen dat hun terugkeer naar Kosovo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en daarbij de nadruk leggen op hun Roma-origine waardoor het niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische zorgen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke Integriteit" of een "reëel risico Inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico Inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico Inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

(...)

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, In Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "Inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins Internationale bescherming behoeft, en de Inhoud van de verleende bescherming". De

wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiare bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procédure op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) blijkt dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p.35)." (RW 16 oktober 2012, nr. 89.865)

Inzake de subsidiare bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.

Uit de parlementaire voorbereidingen volgt dat de wetgever voor de terminologie van het eerste lid §1 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opteerde omwille van het belang dat hij hechtte aan de principes van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat een aanvraag ex artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens rechtspraak belang aan het bestaan van behandeling in het land van herkomst van de vreemdeling die dreigt te worden gerepatriëerd.

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is tegelijk casuïstiek, en het concreet belang van dit critérium hangt telkens af van de overige omstandigheden van de zaak.

Dat dit tevens geldt voor de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven in de geciteerde parlementaire voorbereidingen, waarbij de wetgever stelt dat de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In die zin formuleert de wetgever ook in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen drie afzonderlijk bestaande en gelijkwaardige voorwaarden, maar geeft hij louter de criteria weer die bij de beoordeling van de aanvragen die in het kader van die wetsbepaling worden ingesteld, zullen spelen.

De finaliteit van zowel artikel 3 EVRM als artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bestaat erin het individu te beschermen tegen een onmenselijke vernederende behandeling. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is erop toegespitst om enerzijds, de omstandigheden te omschrijven die een dergelijke behandeling kunnen omvatten.

Die rechtspraak is er anderzijds op gericht om aan te geven wanneer een risico op een dergelijke behandeling voldoende reëel kan worden beschouwd, zodat de bescherming van 3 EVRM optreedt. Bij de beoordeling van het risico op een dergelijke schending volstaat een eventualiteit immers niet. De schending van artikel 3 EVRM moet in het kader van deze problematiek het te verwachten gevolg zijn van een handeling van de autoriteiten van een Lidstaat.

Hieronder wordt beschreven welke gevallen overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM, als gevolg van het bestaan van een voldoende reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling naar aanleiding van een natuurlijk ontstane medische problematiek.

Uit de opstelling van de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat het Hof steeds voorop stelt dat vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel, in principe geen verblijf in die lidstaat kunnen opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 54; EHRM, Ameghian against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04 EHRM, Ndangoya against Sweden, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, Henao against the Netherlands, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Gelet op de absolute aard van het verbod op foltering en op het onderwerpen van personen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals die voortvloeit uit artikel 3 EVRM, kan in uitzonderlijke gevallen een verplichting op de Staat rusten om de ernstig zieke vreemdeling bescherming te bieden

tegen acute mishandeling, waaraan hij, omwille van zijn medische toestand, als gevolg van de verwijdering naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf, zou worden blootgesteld. (zie, *mutatis mutandis*: EHRM, L. v. Lithuania, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, § 46)

Het lijden dat voortkomt uit natuurlijk voorkomende ziekte, lichamelijke of geestelijke, kan worden gedekt door artikel 3 EVRM, waar het wordt, of dreigt te worden, verergerd door de behandeling, de omstandigheden van detentie, de uitzetting of andere maatregelen waarvoor de autoriteiten aansprakelijk kunnen worden gesteld. (*Pretty v. the United Kingdom* 2346/02, § 52, EVRM 2002-III; *Kudla v. Poland* [GC], nr. 30210/96, § 94, EHRM 2000-XI; *Keenan v. the United Kingdom* geen 27229/95, §116, EHRM 2001-III.)

Uit artikel 3 van het EVRM kan geenszins een algemene verplichting voor de verdragspartijen worden afgeleid om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Dit vloeit voort uit de draagwijdte en finaliteit van de verdragsbepaling, waarbij op absolute wijze waarborgen worden geboden tegen de blootstelling van een individu aan een onmenselijke of vernederende behandeling, door toedoen van de autoriteiten van de Verdragsstaten.

Verzoekster toont niet aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet in casu te eng werd geïnterpreteerd. Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

2.4. De eerste bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 29 januari 2013. Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij kennis heeft gekregen van het advies van de arts-adviseur van 29 januari 2013, dat reeds werd geciteerd bij de feiten uiteenzetting en dat wordt bijgetreden in de bestreden beslissing.

De vraag die zich stelt, is of de bestreden beslissing, samengelezen met dit advies, afdoende gemotiveerd is in het licht van de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is van oordeel dat dit niet het geval is, omdat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische verzorging in het land van herkomst niet werden nagegaan.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard "*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*".

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een*

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

De verwerende partij verwijst naar de overeenstemming van de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met het begrippenkader van het EVRM, de interpretatie ervan door het EHRM en artikel 15 van richtlijn 2004/83. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft wat betreft artikel 9ter van de Vreemdelingenwet echter overwogen dat die wettelijke regeling niet kan worden beschouwd al een gunstigere norm in de zin van artikel 3 van richtlijn 2004/83 om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen, dat derdelanders die op grond van die wettelijke regeling gemachtigd worden tot verblijf dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus zijn en dat de toekenning door die nationale beschermingsstatus “op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden” niet binnen de werkingssfeer van de voornoemde richtlijn valt (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België).

Hieruit volgt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Overigens heeft ook het Grondwettelijk Hof inmiddels gesteld dat de werkingssfeer van richtlijn 2004/83 zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015).

De verwerende partij is van oordeel dat de nationale wetgever zelf het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel heeft willen toekennen aan vreemdelingen wanneer zij zodanig ‘ernstig ziek’ zijn dat hun verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet houdt echter duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De huidige zaak heeft specifiek betrekking op de tweede mogelijkheid. Weliswaar moet de ziekte een minimum drempel van ernst bereiken om onder de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te ressorteren, maar blijkt noch uit de wettekst noch uit de relevante voorbereidende werken dat de wetgever heeft gewild dat de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter slechts lijkt op een “machtiging om te sterven”. De stelling dat het toepassingsgebied van artikel 9ter samenvalt met dat van artikel 3 van het EVRM, zoals het thans door het EHRM wordt geïnterpreteerd, zou daar nochtans op neerkomen vermits het EHRM het lijden wegens “een natuurlijk voorkomende ziekte” slechts “in zeer uitzonderlijke gevallen” verbindt aan de door artikel 3 van het EVRM beschermde toestand (RvS 9 september 2015, nr. 232.141).

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming bieden dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM en dat de ambtenaar-geneesheer zich niet mocht beperken tot het onderzoek of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven en de aandoeningen geen dringende maatregelen vereisen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst en dat de aanvankelijk bestreden beslissing, althans niet zonder eerst vast te stellen dat een dergelijk onderzoek zich niet zou opdringen omwille van bijvoorbeeld de banaliteit van de aandoening of het niet noodzakelijk zijn van de behandeling. Dergelijke vaststellingen ontbreken in de aanvankelijk bestreden beslissing, hetgeen des te meer klemmt nu uit het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster had neergelegd in het kader van haar aanvraag blijkt dat zij een medicamenteuze behandeling volgt voor haar aandoening. De vaststelling dat noch uit de motieven noch uit het administratief dossier blijkt dat een onderzoek is gevoerd naar de tweede hypothese van artikel 9ter van Vreemdelingenwet, brengt een schending aan het licht van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9 van het EVRM. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.5. De eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.6. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het bevel pas heeft genomen nadat zij uitspraak heeft gedaan over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en zij hiermee te kennen heeft gegeven dat zijzelf het klaarblijkelijk nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid om het bevel om het grondgebied te slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeksters ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [K.D.]; de tweede bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk "In uitvoering van de beslissing van [D.K.], attaché" en wordt vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché. Zij is dus gesteund op de eerste bestreden beslissing, zodat ook zij uit het rechtsverkeer moet worden gehaald.

2.7. Met betrekking tot de derde bestreden beslissing, met name het inreisverbod, moet erop worden gewezen dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 1. [...]"

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]"

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 31 januari 2013, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, moeten worden vernietigd, kan het bestreden inreisverbod evenmin staande blijven zodat zij moet worden vernietigd, ongeacht of ze destijds al dan niet rechtsgeldig opgelegd werd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, alle van 31 januari 2013, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS